

Hồi 16

Chuông Vàng Hộ Hoa

Aêm càng về khuya !

Nam Cung Bình phóng đi như bay dưới cơn mưa, sau mười mấy lượt tung mình, những mái nhà nguy nga đã hiện ra trong tầm mắt chàng.

Nam Cung Bình phấn chấn tinh thần, nhưng lòng càng thêm nôn nóng, tất cả mọi nghi vấn không thể lý giải, chốc lát nữa đây sẽ được giải đáp, dây thần kinh chàng căng thẳng đến tột độ.

Trong bóng nhà thấp thoáng chỉ có vài ánh đèn lờ mờ, khác hẳn với Nam Cung sơn trang đèn đóm sáng choang khi xưa.

Nam Cung Bình phóng như bay lên một dãy bậc cấp dài hơn hai mươi bậc, đây là chốn quen thuộc của chàng, chân chàng vừa chạm vào những bậc đá lạnh và ẩm ướt kia, lòng liền nghe ấm áp lạ.

Ngờ đâu ngay khi ấy, trong nhà bỗng vang lên một tiếng quát khê:

- Lui ra ngay !

Liên tức có ba đóm sáng lạnh thành hình tam giác bay vút ra, hai nhanh một chậm, hai trước một sau.

Nam Cung Bình ngược mắt nhìn, đóm sáng nguyên ở phía sau đột nhiên tăng tốc độ. Nam Cung Bình kinh hãi, vội xoay người thụp xuống, chỉ nghe "vù" một tiếng xẹt qua bên tai, tiếng gió mạnh đến mức cơ hồ chấn thủng màn nhĩ chàng, còn hai luồng sáng kia bỗng lác ra và bay thành hình vòng cung, nhanh như chớp bắn vào hai bên mạn sườn chàng.

Nam Cung Bình vội nhón chân trên bậc cấp, người vọt ngược ra sau, liên tiếp lộn nhào mấy vòng, lại rơi trở xuống dưới dãy bậc cấp ấy, chỉ nghe "keng" một tiếng, hai đóm sáng kia va chạm nhau, lửa xẹt tung tóe.

Sự chuẩn xác và sức mạnh của thủ pháp phóng ám khí này, Nam Cung Bình chưa từng trông thấy bao giờ, chàng chẳng tài nào nghĩ ra được trong sơn trang lại có một cao thủ võ lâm công lực thâm hậu đến vậy.

Trong nhà sau khi phóng ra ám khí, bèn lập tức tĩnh lặng trở lại, chứng tỏ bên trong đã xảy ra biến cố gì ? Ẩn chứa nguy cơ ra sao ?

Chả lẽ ... chả lẽ song thân mình đã không còn ở trong ngôi nhà này nữa ư ?

Nam Cung Bình không dám nghĩ tiếp nữa, lại tung mình phi thân trở lên, đồng thời miệng quát lớn:

- Vị bằng hữu nào ở trong nhà, Nam Cung Bình đã về đến rồi đây !

Vừa dứt tiếng, chỉ nghe trong nhà kinh ngạc kêu lên:

- Bình nhi đó ư ?

Một bóng người nhanh như chớp theo tiếng nói phóng vút ra, Nam Cung Bình chưa kịp tránh né thì bóng người kia đã nắm lấy hai bả vai chàng.

Nam Cung Bình vội vàng vùng mạnh, nhưng không thoát, liền kinh hãi đưa mắt nhìn, chỉ thấy người này mái tóc rối bời, song đôi mắt thì sáng ngời và hiền từ, thì ra chính là thân mẫu chàng.

Chàng từ khi chào đời đến nay, nằm mơ cũng chẳng ngờ tới mẫu thân mình lại có võ công kinh người đến thế, bất giác ngớ người ra.

Nam Cung phu nhân ôm chàng vào lòng, giọng run run nói:

- Bình nhi, con đã trở về, về thật đúng lúc.

Tình thương ấm áp của người mẹ hiền lập tức xua tan mọi nhọc nhằn, đói khát lẫn kinh hoàng của Nam Cung Bình.

Trong sảnh ánh đèn nhấp nhem, chỉ thấy mấy mươi chiếc rương gỗ đồ chất thành đống cao nơi giữa đại sảnh, trên rương ghim bừa bộn số ám khí và tên nổ. Vài đại hán võ phục thiếu não ngồi trên những chiếc ghế dựa xung quanh, kẻ thì dáng vẻ uể oải, người thì máu me đầy mình, cũng có kẻ đang nhắm mắt điều tức chứng tỏ vừa trải qua một trận kịch chiến và đã thọ thương.

Trong gian đại sảnh bừa bộn thảm nào ấy lại có một lão nhân y phục sang trọng, đứng chắp hai tay sau lưng, dáng vẻ vẫn hết sức bình thản ung dung, gió từ ngoài thổi vào làm cho năm chòm râu dài dưới cằm ông tung bay phất phới, song không lay động được khí độ hào hùng và ánh mắt kiên định của ông.

- Phụ thân !

Nam Cung Bình khẽ cất tiếng gọi, một bước phóng tới, quỳ sụp xuống trước mặt lão nhân ấy.

Nam Cung Thường Thứ khẽ buông tiếng thở dài, đưa tay âu yếm vuốt lên vai đứa con trai yêu quý, hồi lâu thốt chẳng nên lời.

Nam Cung phu nhân nhẹ nhàng dùng khăn lau khô nước mưa và mồ hôi trên đầu Nam Cung Bình, dịu dàng nói:

- Bình nhi, những ngày qua con đã phải khổ cực quá, từ nay ... e rằng càng khổ cực hơn nữa.

Nam Cung Thường Thứ nhếch môi cười héo hắt, vẫn lặng thinh không nói.

Nam Cung Bình trông thấy thần sắc ưu sầu của cha, dáng vẻ tiều tụy của mẹ và gian đại sảnh bữa bộn này, lòng lại càng thêm kinh nghi, chẳng màng đến sự hàn huyên thân tình sau bao ngày xa vắng, đứng dậy buột miệng hỏi:

- Phụ thân, sao lại bán hết những tiệm buôn ở Giang Nam ? Phái Điểm Thương xưa nay không hề lai vãng với chúng ta, sao giờ đây họ lại bao vây Nam Cung sơn trang, như để bảo vệ nhưng dường như lại có mưu đồ. Và còn Quần Ma đảo, nơi chỉ nghe đồn trong giới võ lâm chứ thật ra chưa một ai được trông thấy, vì sao lại có sự xích mích với chúng ta ? Phụ thân, xin người hãy mau nói cho biết, hài nhi nóng ruột quá !

Chàng nói một hơi dài, đoạn trở to mắt nhìn phụ thân.

Nam Cung phu nhân buông tiếng thở dài não ruột:

- Có gì thư thả mà nói, sao con cũng còn nóng tính thế này ?

Nam Cung Thường Thứ mặt dăm chiêu, sải bước đi đến cửa đại sảnh, dăm mắt nhìn ra ngoài một hồi, bỗng quay lại khom mình chấp tay xá dài và nói:

- Xin các vị thứ cho tại hạ vô lễ.

Mọi người đều sửng sốt, có kẻ gượng gượng đứng lên nói:

- Sao ... sao ...

Ngay khi ấy bỗng thấy Nam Cung Thường Thứ thân hình nhấp nhoáng, rồi thì trong đại sảnh bóng người lao xao, những đại hán võ phục thấy đều ngã hết trên ghế thiếp đi, thoáng chốc đã ngáy vang ngủ say sưa.

Nam Cung Bình thấy phụ thân chỉ trong chớp nhoáng đã điếm vào huyết ngữ của tất cả những đại hán kia, liền sững sờ buột miệng nói:

- Phụ thân thì ra là biết võ công !

Thì ra trong khắp thiên hạ không một ai biết chủ nhân Nam Cung Tài Đoàn lại là một kỳ sĩ giang hồ võ công tuyệt thế, ngay cả con trai ông cũng mới lần đầu tiên được chứng kiến.

Nam Cung Thường Thứ đứng quay mặt vào vách, trầm giọng nói:

- Bình nhi, con ăn mặc sung sướng từ thuở bé, muốn làm gì tùy ý, dù có phạm lỗi lầm gì thì phụ thân và mẫu thân con cũng chưa bao giờ trách mắng một lời, con có biết là vì sao không ?

Nam Cung Bình tuy không trông thấy mặt cha, nhưng thấy hai vai ông run run, chứng tỏ cõi lòng hết sức kích động, bèn kinh ngạc nói:

- Hài nhi ... không biết !

Bồng quỳ sụp xuống đất thất thanh nói tiếp:

- Nếu hài nhi có lỗi lầm gì, xin phụ thân cứ đánh mắng.

Nam Cung phu nhân mặt nhợt nhạt, vội tiến tới hai bước, bồng lại chứng người, ôm mặt nói:

- Đại ca ... số mệnh của ... Bình nhi sao mà khổ thế ?

Nam Cung Thường Thứ vẫn đứng yên, nhưng người càng run lên dữ dội, chậm rãi nói:

- Sở dĩ như vậy là vì từ nay trở đi chẳng những con sẽ không còn hưởng được sự ấm cúng và hạnh phúc trên cõi đời, mà còn phải chịu đựng vô vàn nỗi khổ nữa, con có bằng lòng chấp nhận không ?

Nam Cung Bình cố nén nước mắt, run giọng nói:

- Con cái chịu khổ vì cha mẹ, đó là điều phải lẽ, nhưng ... phụ thân cũng phải cho hài nhi biết ... rõ nguyên nhân sự việc như thế nào chứ ?

Nam Cung Thường Thứ dần co mười ngón tay, nắm lại thật chặt, giọng nói càng thêm nặng nề:

- Nam Cung thế gia giàu khắp thiên hạ, con biết tài sản ấy nhờ đâu mà có không ?

Nam Cung Bình rúng động cõi lòng:

- Chẳng lẽ ... chẳng lẽ ...

Nam Cung Thường Thứ ngắt lời:

- Huyền tổ con rất nghèo khó, nếm trải biết bao sự dằn vặt của cái nghèo, nên người mới phát thệ là phải trở thành cự phú, chắt chiu dành dụm được một số vốn liếng, theo một nhóm khách buôn ra hải ngoại kinh thương, nào ngờ giữa đường thì tàu gặp giông bão, Huyền tổ con tuy nhờ bám được vào một mảnh ván tàu trôi giạt vào một hải đảo không biết tên, may mắn sống sót nhưng lại trở thành kẻ trắng tay không còn gì nữa cả.

Ngưng giây lát, trầm giọng nói tiếp:

- Huyền tổ con thấy công sức bao năm của mình đã trở thành ảo ảnh, không khỏi đau lòng khóc thống thiết, nào ngờ hải đảo ấy không phải là một hoang đảo không người, trong cơn tuyệt vọng Huyền tổ con bỗng phát hiện trên đảo có rất nhiều lão nhân vận y phục thời xưa, thì ra hải đảo ấy chính là Chư Thần điện, một nơi rất thần bí mà trong võ lâm đã đồn đại từ lâu.

Nam Cung Bình lại rúng động cõi lòng, chỉ nghe phụ thân lại nói tiếp:

- Những lão nhân ấy sau khi hỏi thăm về thân thế và cuộc đời của Huyền tổ con, đã ngắm nhìn lão nhân gia ấy một hồi, rồi sau đó giữ lão nhân gia ấy lại. Thấm thoát

ba năm trôi qua, trong thời gian ấy Huyền tổ con đã phải trải qua biết bao cơ cực gian khó. Ba năm sau, những người kia bỗng nhiên đưa Huyền tổ con vào bờ biển, ở đó đã có đỗ sẵn một chiếc thuyền rất to lớn và trên thuyền chất đầy muôn vàn châu báu.

Ngưng giây lát, đoạn lại nói tiếp:

- Huyền tổ con đang sống người ra nhìn,

**** mất 1 trang ****

nghe đoạn lịch sử thần kỳ bí ẩn của gia tộc mình, đến đây thì toàn thân chàng đã run rẩy, mồ hôi vã ra như tắm, kích động nói:

- Đại bá phụ của con hiện giờ ở đâu ? Đường huynh của con ở đâu ?

Nam Cung Thường Thứ lão đảo:

- Vào hôm trước lúc ra đi, đại bá phụ con đã chấm dứt tâm mạch của người vợ mới cưới và luôn cả đứa con trai sơ sinh đang còn trong nôi, bởi đại bá con đã tính ra, đời sau dù Nam Cung thế gia có bán hết tất cả gia tài cũng chưa chắc đã gom đủ số tiền ấy, vì không đành lòng để cho đời sau phải chịu khổ, cũng không muốn phụ thân cưới vợ sinh con, nên đại bá con đã để lại một bức thư vô cùng đau xót rồi mang theo tiền bạc ra đi, và từ đó đến nay không còn tin tức gì nữa ...

Giọng nói của ông mỗi lúc càng thêm đau xót, người đời chỉ biết Nam Cung thế gia phú quý vinh hoa, giàu sang tột đỉnh, nào ai biết Nam Cung thế gia lại có một đoạn lịch sử thần bí và bi thảm thế này.

Nam Cung phu nhân tay bưng mặt, xót xa gào lên:

- Đại ca ... đừng nói nữa !

Nam Cung Thường Thứ đối mặt với vách tường, như không hề nghe thấy, từng tiếng nói tiếp:

- Đại bá con ra đi không bao lâu thì gia gia con cũng qua đời, phụ thân ở nhà thủ hiếu ba năm rồi ra đi tìm kiếm tông tích của đại bá con, nhưng gia đình ta mỗi đời khi tuân ước đưa tiền bạc đi, địa điểm đều do Chư Thần điện phái sứ giả mang thư đến chỉ định một bến cảng nào đó, rồi sau đó hướng dẫn ra khơi mà đi, chẳng những Nam Cung thế gia không ai biết hải đảo kia nằm ở đâu, mà trong biển người mệnh mang cũng chẳng một ai biết nơi tọa lạc của Chư Thần điện. Phụ thân phiêu bạt trên chốn giang hồ nhiều năm, sau cùng đã hoàn toàn thất vọng, nhưng không ngờ trong khoảng thời gian ấy lại gặp mẫu thân con.

Nam Cung phu nhân bồng đưa tay lau nước mắt, đi đến bên Nam Cung Thường Thứ, nhẹ nắm tay ông chậm rãi nói:

- Đại ca đã nhất định muốn nói, vậy thì để tiểu muội nói cho !

Đoạn quay sang Nam Cung Bình nói tiếp:

- Khi vừa gặp cha con, mẹ đã sinh lòng thương mến, nhưng cha con lại cứ luôn luôn tránh mẹ, mẹ vừa lấy làm lạ vừa hết sức đau buồn, trong cơn tức giận bèn đòi lấy một người khác, mà người đó cũng là bạn của cha con, ngờ đâu vào một hôm ... cha con đã bị người ám toán, trúng phải kịch độc, khi độc phát mới kể hết tự sự với mẹ, lúc ấy mẹ mới hiểu hết nỗi khổ tâm của cha con, vì biết Nam Cung thế gia sắp sụp đổ, không muốn mẹ phải chịu khổ về sau, và càng không muốn ... con cái sau này vừa trưởng thành đã phải trả nợ cho người trước, chịu đựng nỗi khổ cực không thể lường được.

Nam Cung Thường Thứ đột ngột quay lại, mặt ông tái xanh, mắt ngập lệ trầm giọng nói:

- Nhưng mẫu thân con đã không sợ những điều ấy, không sợ nghèo khó, nội trong một đêm đã công phụ thân đến Thiên Sơn, tìm được thuốc giải, thế là hai người ... hai người ...

Nam Cung phu nhân từ từ dựa vào người ông ngắt lời:

- Thế là hai người kể từ đó không thể rời xa nhau nữa, rồi sau đó đã sinh ra con, vì muốn cho con được sống sung sướng, không muốn con học võ cực khổ, nên đã không truyền thụ võ công cho con. Nào ngờ trời phú tính con lại hiếu võ, vì không muốn trái với tâm nguyện của con, bèn đưa con vào môn hạ Thần Long. Bình nhi ... cha mẹ thật có lỗi với con ...

Dứt lời bà lại sụt sịt khóc. Nam Cung Bình nấc lên, nhào vào lòng song thân, trong tiếng gió mưa nã nê, ba người cùng ôm chầm lấy nhau, tuy lòng đầy đau khổ, song cũng dạt dào thân thương.

Nam Cung Thường Thứ âu yếm vuốt tóc con, nã nùng nói:

- Cha chỉ ước mong mật thư của Chư Thần điện muôn muôn hẳn đưa đến, nên đã lần lữa không muốn con thành hôn, nào ngờ lần này dường như họ biết chắc tài sản của Nam Cung thế gia không còn là bao nhiêu, không chờ con thành hôn sinh con nối dõi đã đưa mật thư đến, khi nào tiền bạc gom đủ, sứ giả kia sẽ quay trở lại đưa con đi theo. Bình nhi, đó là lời thề xưa của tổ tông, cha ... cha mẹ tuy thương con, nhưng ... đâu thể ...

Chưa dứt lời, nước mắt đã lả chả rơi, Nam Cung Bình bồng ưỡn ngực nói:

- Cha, mẹ ! Đây là món nợ gia đình Nam Cung ta phải trả, dĩ nhiên chúng ta phải thanh toán ...

Nam Cung phu nhân nghẹn ngào:

- Nhưng con ...

Nam Cung Bình trợn trừng, cắn răng kiên quyết:

- Nhất định con sẽ trở về, dù Chư Thần điện thần bí đến mức nào, con cũng thề quyết trở về phụng dưỡng cha mẹ, dù nơi đó có tường đồng vách sắt cũng không thể giam giữ được con. Vả lại những người ấy đã có tên là "Chư Thần" lẽ nào lại cưỡng ép kẻ khác trở thành bất hiếu ?

Nam Cung phu nhân cười héo hắt:

- Khá lắm ...

Nam Cung Thường Thứ thở dài:

- Có điều lần này ... Ôi ! Người của Quân Ma đảo lại xuất hiện trên chốn giang hồ và lập tâm không cho chúng ta đưa số bạc này đến Chư Thần điện.

Nam Cung Bình chột hiều:

- Thảo nào họ đã dùng mật ước cưỡng bức các đại môn phái võ lâm cướp đoạt tài sản của Nam Cung thế gia.

Nam Cung Thường Thứ gật đầu:

- Hiện môn hạ phái Điểm Thương chính vì không cưỡng được số tài báu này nên đã ở bên ngoài trang, xem chừng như bảo vệ Nam Cung sơn trang, song kỳ thực là không cho chúng ta vận chuyển số tài báu này ra khỏi đây. Ngoài ra còn một nhóm cường đạo nữa cũng muốn nhúng tay vào số tài vật này, trong một ngày qua Nam Cung sơn trang chẳng rõ đã xảy ra biết bao cuộc chiến, đổ biết bao máu. Ôi ... Tài phú ngoại trừ đã mang đến niềm đau khổ cho gia đình Nam Cung ta, còn có gì nữa ? Bình nhi, nếu con sinh trưởng trong một gia đình nghèo khó thì đâu có nỗi đau khổ như hôm nay ?

Mưa càng to, gió càng mạnh, ngoài cửa sổ bỗng có người buông tiếng thở dài rồi nói:

- Ta đã sai lầm rồi !

Nam Cung Bình giật mình quát:

- Ai đó ?

Những thấy phụ thân đã phóng đến bên cửa sổ, vung tay phóng ra một chưởng, cánh cửa sổ bật mở, gió mưa lập tức xô vào.

Nam Cung Thường Thứ lại vung tay, bên ngoài liền có tiếng nói:

- Lão đại đã không còn nhận ra tiểu đệ nữa ư ?

Nam Cung phu nhân kinh ngạc:

- Lỗ Thiên Tiên !

Nam Cung Thường Thứ cũng sửng sốt nói:

- Nhị đệ đó à ?

Giọng nói ông ra vẻ vui mừng, Nam Cung Bình liền chững bước chú mắt nhìn, chỉ thấy người đứng nơi cửa sổ đầu trọc mắt sáng, vẻ mặt buồn bã, thì ra lại là lão nhân quái dị Tiền Si.

Chàng không thể ngờ được lão nhân mê tiền này lại là "nhị đệ" của phụ thân, bất giác sững sờ đứng thừ ra tại chỗ.

Chỉ thấy lão nhân đứng cúi mặt thờ thẫn một hồi, đoạn phất nhẹ tay áo, như thể gió thổi vào, loáng cái đã lướt qua cửa sổ.

Nam Cung Thường Thứ liền chộp vai lão và nói:

- Nhị đệ, cách biệt bao năm ... sao lại trở nên thế này ?

Tiền Si ánh mắt ngây ngẩn, miệng không ngớt lẩm bẩm:

- Ta đã sai lầm ... Ta đã sai lầm ...

Nam Cung phu nhân nào nùng nói:

- Dĩ vãng đã qua đi, nhị ca nhắc lại làm gì ? Tiểu muội và đại ca chẳng những không hề trách nhị ca, trái lại ... còn cảm thấy có lỗi ...

Tiền Si bỗng quát lớn:

- Ta đã sai lầm !

Thốt nhiên quỳ sụp xuống trước mặt Nam Cung Thường Thứ, hai hàng nước mắt lăn dài, cất giọng bi thiết:

- Đại ca, tiểu đệ thật có lỗi với đại ca, tiểu đệ thật có lỗi ...

Nam Cung Thường Thứ vừa đưa tay đỡ, cũng quỳ xuống nói:

- Nhị đệ hãy đứng lên ...

- Tiểu đệ nếu không nói ra dù có chết cũng không thể đứng lên, những lời này tiểu đệ đã ôm ấp trong lòng suốt hai mươi năm.

Tiền Si ngược lên thở dài, đoạn nói tiếp:

- Hai mươi năm trước, tiểu đệ cứ ngỡ tam muội vì ham mê sự giàu sang của Nam Cung thế gia nên mới bỏ tiểu đệ về làm vợ đại ca, chứ không hề biết tam muội đã yêu đại ca từ lâu, và về làm vợ đại ca không phải vì ham mê phú quý, trái lại còn cùng đại

ca chịu đựng đau khổ. Tiểu đệ ... đã bỏ đi không từ già, lại còn dẫn đến một nhóm kẻ thù ám toán hai người ...

Nam Cung Thường Thứ thở dài:

- Nhị đệ, ca ca và tam muội đã bình an vô sự, nhị đệ còn tự trách làm gì cho khổ thân ?

Tiền Si khản giọng:

- Tiểu đệ không tự trách thì làm sao yên tâm cho được ? Trong bao năm qua tiểu đệ đã ngày đêm nguyện rửa hai người, đã điên cuồng tìm kiếm tiền bạc, ngoại trừ không trộm cướp, cơ hồ không từ bất kỳ thủ đoạn nào. Tiểu đệ đã ẩn tánh mai danh, tiết ăn kiệm mặc, đến đổi ai cũng tưởng tiểu đệ là một tên điên. Tiểu đệ đã thề nguyện là phải tích lũy số tài sản nhiều hơn Nam Cung thế gia, thế nhưng ...

Bỗng vung tay, ném chiếc bao bố luôn ôm chặt vào lòng xuống đất, xót xa nói tiếp:

- Dầu đã tích lũy được trăm vạn tiền tài thì có ích gì ? Hôm nay tiểu đệ mới hiểu dầu có gia tài trăm vạn cũng chẳng thể nào mua được tình cảm chân thật, giảm thiểu được nỗi đau khổ của con người. Đại ca, tiểu đệ ... đã sai lầm. Tiểu đệ thật có lỗi với đại ca.

Nam Cung Thường Thứ bùi ngùi:

- Khi này nhị đệ đã nghe hết rồi ư ?

Tiền Si gạt đầu, Nam Cung Thường Thứ đỡ y đứng lên nói:

- Dầu thế nào thì hôm nay ba chúng ta đã được đoàn tụ, đó là điều rất đáng mừng.

Nhoئن miệng cười, ngoảnh lại nói:

- Bình nhi, mau lại đây bá kiến nhị thúc phụ, đây chính là "Thần Hành Vô Ảnh Đồng Quyền Thiết Chuông" Lỗ Thiên Tiên, Lỗ nhị thúc phụ đã danh chấn giang hồ khi xưa.

Nam Cung Bình tự này giờ đứng ngậy ngẩn tại chỗ, giờ nghe gọi mới định thần lại, vội cất bước đi tới.

Lỗ Thiên Tiên cũng vội đưa tay lau nước mắt, toét miệng cười nói:

- Hửn người không ngờ còn có một thúc phụ vô tích sự như vậy phải không ?

Nam Cung phu nhân chớm chớm mắt, trên mặt chẳng rõ là khóc hay cười, lòng cũng chẳng rõ là buồn hay vui, nhưng có hai giọt nước mắt lăn dài xuống má, nghẹn ngào nói:

- Thật không ngờ cuối cùng rồi cũng gặp lại nhị ca, và người hay chưng diện như nhị ca lại trở nên bộ dạng như thế này, chả lẽ ... nhị ca đã nghèo đến điên rồi sao ? Ngay cả y phục cũng tiếc không dám mua lấy một bộ.

Lỗ Thiên Tiên cười to:

- Không phải là điên vì nghèo, mà là điên vì hẹp hòi nhỏ mọn. Ngay trong chiếc bao rách kia có trăm vạn tiền tài, nhưng Lỗ Thiên Tiên này cũng chẳng dám động đến một đồng xu.

Nam Cung Thường Thứ mỉm cười:

- Nhị đệ làm như vậy hoàn toàn là vì tam muội ư ? Ôi, thật là ...

Nam Cung phu nhân dần dỗi:

- Xem đó, trước mặt con mà cũng chẳng chịu giữ lời một chút !

Nói xong trên gương mặt rần rụa nước mắt, cũng bất giác hé nở nụ cười.

Ba người già nay tuy lòng đầy âu lo, song nỗi vui mừng của sự trùng phùng cũng bất giác tràn ngập nỗi lòng, họ tưởng chừng lại quay về với thời thanh xuân, cùng nhau kị mã tung hoành giang hồ, dương oai võ lâm. Thời gian hai mươi năm tuy dài đằng đẵng, song đôi khi cũng hết sức ngắn ngủi.

Nam Cung Bình nhìn ba người ngậm lệ vui cười, ngậm cười rơi lệ, cảm thấy niềm bi ai trong lòng cũng vơi đi khá nhiều, cười nói:

- Nhị thúc thích uống rượu có cần tiểu điệt ...

Chưa kịp dứt lời, bỗng nghe bên ngoài vang lên một tiếng quát lớn, ba mũi tên dài kèm theo tiếng lác reo xuyên qua cửa sổ bay vào, "phụp" một tiếng, ba mũi tên thành một hàng dài cắm vào rường gỗ chất đống giữa sảnh.

Lỗ Thiên Tiên thoáng biến sắc mặt, song lại cười nói:

- Hay lắm, thật không ngờ tên reo của giới cường đạo lục lâm lại chiếu cố đến nhà của đại ca.

Nam Cung Thường Thứ cười:

- Người bắn tên khá mạnh, chẳng rõ là hảo hớn cánh nào đây ?

Chỉ nghe bên ngoài có tiếng quát lớn:

- Nhậm Cuồng Phong và Tần Loạn Vũ đầu suất lĩnh các vị hảo hớn tam sơn thập bát trại đến đây xin một ít tiền tiêu, mở cửa nghênh đón hay đóng cửa không tiếp, tùy ý Nam Cung trang chủ.

Nam Cung Thường Thứ thoáng chau mày:

- Phong Vũ Song Tiên (roi) sao lại xuất hiện nữa nhỉ ?

Lỗ Thiên Tiên cười:

- Nếu đó là bọn hắc đạo khác hiện nay, e rằng chẳng thềm đánh tiếng trước, đến nơi là ra tay ngay rồi.

Nam Cung phu nhân cười:

- Thảo nào nhị ca đã có những trăm vạn gia tài, thì ra lại thành thạo về lễ lối hành động của giới cường đạo hiện nay đến thế ...

Chợt nhìn thấy Nam Cung Bình, bà liền im bặt.

Đại địch đã kéo đến trước mặt mà ba người vẫn thản nhiên cười nói, như chẳng xem bọn Phong Vũ Song Tiên ra đâu cả.

Bên ngoài lại vang lên một tiếng quát lớn:

- Muốn lành hay dữ hãy mau trả lời, đếm ba tiếng xong là các huynh đệ phá cửa vào đấy.

Tiếp theo liền có một tiếng hô to:

- Một !

Lỗ Thiên Tiên nhún vai một cái, thân hình lập tức cao lên, quét mắt cười nói:

- Tiểu đệ chưa già đâu, đại ca thế nào ?

Nam Cung Thường Thứ vuốt râu cười:

- Ca ca cũng nào đã già !

Lỗ Thiên Tiên cười rộ:

- Hay lắm !

Bỗng vỗ vào bên hông, lập tức vang lên một tiếng chuông reo, cười nói:

- Ngay bây giờ ?

Nam Cung Thường Thứ gật đầu:

- Tất nhiên !

Nam Cung phu nhân cười khẽ:

- Hay lắm ! Hộ Hoa Linh của hai anh em vẫn còn, còn cánh hoa này thì đã già rồi.

Bên ngoài lại có tiếng hô to:

- Hai !

Lỗ Thiên Tiên cười vang:

- Hai anh em bọn này chưa già, tam muội già thế nào được ? Đại ca, tiên phong vẫn là tiểu đệ chứ ?

Nam Cung Thường Thứ gật đầu:

- Được !

Tiếng "được" vừa thốt ra khỏi miệng, Lỗ Thiên Tiên bỗng tung mình vọt lên, lộn nhào một vòng trên không, đáp xuống trên hai cánh tay đưa ra của Nam Cung Thường Thứ.

Nam Cung Thường Thứ quát lớn:

- Đi !

Hai tay co vào rồi hất mạnh, Lỗ Thiên Tiên liền như mũi tên rời dây cung bay vút đi.

Chỉ nghe "bình" một tiếng, cửa sảnh mở toang, liền thì "keng" một tiếng, một sợi dây vàng từ ngoài cửa bay vào, và một sợi dây vàng khác từ trong tay Nam Cung Thường Thứ bay ra.

Lại một tiếng "keng" vang lên, hai sợi dây vàng quấn vào nhau, Nam Cung Thường Thứ lại quát:

- Về !

Lập tức bên ngoài vang lên một tiếng la hoảng, dư âm chưa dứt đã thấy Lỗ Thiên Tiên bay vút trở về, trên bàn tay trái có quấn một sợi dây vàng, tay phải thì thộp cổ một người cao to.

Lỗ Thiên Tiên vung tay, ném mạnh người đó xuống đất, thì ra là Nhậm Cuồng Phong trong Phong Vũ Song Tiên.

**** mất 1 trang ****

- Trong kia có phải là Phong Trần Tam Hữu không ?

Nam Cung Thường Thứ và Lỗ Thiên Tiên cùng nhìn nhau cười, chỉ thấy Nhậm Cuồng Phong đã gắng gượng bò dậy, mặt mày trắng nhợt đầy kinh hãi, run giọng nói:

- Quả đúng là Phong Trần Tam Hữu !

Lỗ Thiên Tiên cười:

- Cách biệt bao năm, khá khen các hạ còn nhận ra được anh em bọn này.

Nhậm Cuồng Phong tiu nghĩu thở dài, gật đầu nói:

- Tại hạ dù không còn nhận ra được ba vị nhưng môn tuyệt kỹ "Đoạt mệnh kim linh" này, tại hạ không bao giờ quên được.

Lỗ Thiên Tiên cười rộ:

- Chuông vàng reo, tiêu hồn người ... Ha ha ! Đại ca, thật không ngờ trò chơi mà hai ta đã tình cờ luyện thành lại được giới giang hồ cho là tuyệt kỹ võ lâm.

Bỗng ngưng cười, ngoảnh lại nói:

- Các hạ còn nhận ra huynh đệ bọn này, vậy chả lẽ đã quên mất lời trọng thệ với huynh đệ bọn này khi xưa rồi sao ?

Nhậm Cuồng Phong cúi đầu thở dài:

- Nếu tại hạ mà biết trang chủ Nam Cung sơn trang chính là Lãnh Diện Thanh Xam Khách trong Phong Trần Tam Hữu khi xưa, dù có gan trời cũng không dám tiến vào Nam Cung sơn trang một bước.

Lỗ Thiên Tiên lạnh lùng:

- Nay các hạ đã biết rồi thì sao đây ?

Bên ngoài dưới bậc tam cấp vẫn còn rối loạn, Nhậm Cuồng Phong quay đầu lại quát lớn:

- Tần lão nhị, mau đưa các huynh đệ lui ra sơn trang ngoài một dặm, Phong Trần Tam Hữu ở đây.

Vừa dứt tiếng, Tần Loạn Vũ đã phóng vọt lên, đảo mắt nhìn, lập tức biến sắc:

- Quả nhiên là ba vị đại hiệp, thật không ngờ anh em tại hạ khổ luyện hai mươi năm vẫn không chống đỡ nổi lăng không nhất kỹ của Lỗ đại hiệp.

Trong tiếng mưa gió thét gào, chỉ nghe dưới bậc cấp có người gằn giọng quát:

- Phong Trần Tam Hữu nào ? Huynh đệ bọn này lặn lội ngàn dặm đến đây, chả lẽ một câu ấy cam chịu quay về tay không sao ?

Mười mấy bóng người cùng ủa lên. Phong Trần Tam Hữu mặt nghiêm nặng lặng thinh.

Tần Loạn Vũ quay phắt lại gắt:

- Ai nói đó ?

Hai hán thủ nhỏ thó áo vàng xăm xăm tiến vào, người bên trái lạnh lùng nói:

- Muốn bằng hữu rời khỏi ít nhất cũng phải có chút hàng thật, chỉ lời nói suông thì làm được gì chứ ?

Người bên phải ngoái lại lớn tiếng:

- Có đúng không các vị huynh đệ ?

Mọi người cùng cất tiếng tán thành âm ỉ, Nhậm Cuồng Phong cười nói:

- Thì ra là Bạch trại chủ !

Đoạn mỉm cười đi đến trước mặt hai người nói tiếp:

- Vậy thì hai vị muốn gì nào ?

Người bên trái thấp giọng:

- Các huynh đệ ngàn dặm đến đây, ít ra cũng phải có chừng ngàn lạng bạc để tiêu pha, hai vị tuy là bậc tiền bối, nhưng cũng phải chiếu cố đến những vị huynh đệ khổ sở này chứ ?

Nhậm Cuồng Phong cười ha hả:

- Ngàn lạng bạc là đủ ư ? ... Cầm lấy ...

Song chưởng bát thần vung lên, chỉ nghe "bình bình" hai tiếng, hai anh em họ Bạch rú lên thảm thiết, phún ra một vòi máu tươi và lặn xuống bậc cấp.

Nhậm Cuồng Phong mỉm cười nói:

- Còn vị huynh đệ nào cần lấy bạc nữa không ?

Mọi người đều lặng thinh, chỉ nghe tiếng rên rỉ yếu dần, cuối cùng im bật, chỉ còn lại tiếng gió mưa gào thét, mười mấy đại hán cùng đứng xúm vào nhau, thậm chí không dám thở mạnh.

Nhậm Cuồng Phong đánh mặt quát:

- Lui ra mau !

Mười mấy đại hán người nào cũng mặt mày xám ngắt, cùng quay người đổ xô phóng xuống bậc cấp, không một ai dám ngoái đầu lại nhìn.

Phong Vũ Song Tiên cùng quay người lại, Nam Cung Thường Thứ thở dài:

- Chúng ta quen biết đã lâu, nhị vị cũng chưa quên huynh đệ bọn này, kể ra chúng ta cũng là cố nhân, ngặt vì trong lúc này tại hạ đang gặp biến cố phi thường, không thể bày tiệc khoản đãi nhị vị, nếu như nhị vị cần, tại hạ cũng còn có khả năng giúp một ít.

Nhậm Cuồng Phong cúi đầu:

- Nếu được trang chủ không trách tội, huynh đệ tại hạ đã vô vàn cảm kích ...

Nam Cung Thường Thứ vòng tay thi lễ:

- Nếu vậy thì tại hạ cũng không khách sáo nữa, xin tạm biệt !

Nhậm Cuồng Phong và Tần Loạn Vũ cung kính khom mình thi lễ, vừa định quay đi, Lỗ Thiên Tiên bỗng nói:

- Hãy khoan, nhị vị khi nãy vào đây có gặp đệ tử Điểm Thương chăng ?

Tần Loạn Vũ gật đầu:

- Môn nhân Điểm Thương đã thương tàn hơn nửa số, ngoài Điểm Thương Yến và Hắc Thiên Nga, số còn lại khả năng chiến đấu không còn nhiều nữa.

Y thoáng ngẫm nghĩ, liền hiểu ra tâm ý của Lỗ Thiên Tiên, nói xong lập tức khom mình cáo lui, hai người này quả không hổ là tay lão luyện giang hồ, chỉ qua ánh mắt đã hiểu ra tâm ý người khác.

Lỗ Thiên Tiên quay trở vào sảnh, đưa tay vuốt nước mưa trên mặt, trầm giọng nói:

- Bên ngoài đã trống, đại ca sao không thừa cơ chuyển những chiếc rương này ra ngoài ?

Nam Cung Thường Thứ nhếch môi cười:

- Chư Thần sứ giả đã có đến một lần nhưng chưa nói rõ địa điểm giao tiền, chuyển ra ngoài rồi biết đưa đi đâu ?

Lỗ Thiên Tiên thừ ra một hồi, bỗng ngửa cổ cười dài:

- Bất luận có bao nhiêu người ngăn cản vào lúc này, chẳng lẽ với mấy người chúng ta đây mà không thoát ra được hay sao ?

Người ông vừa động đậy, chuông vàng trong tay lập tức reo vang thánh thót, trong mưa gió vẫn vọng đi rất xa.

Nam Cung Bình đưa mắt nhìn chiếc chuông vàng trong tay Lỗ Thiên Tiên, nghĩ đến oai phong vừa qua của ba người, lòng không khỏi sôi sục hào khí, ánh mắt cũng rực lên vẻ vui sướng.

Lỗ Thiên Tiên thấy vậy bèn cười nói:

- Hiền đệ có nghe ra được tiếng chuông này có gì kỳ dị hay không ?

Nam Cung Bình mỉm cười lắc đầu.

Nam Cung phu nhân cười nói:

- Chuông vàng này vốn là vật gia truyền của phụ thân con, tất cả có ba đôi, dường như không có điều kỳ dị khác nữa, chỉ trong số có một đôi khi rung động thì hai đôi kia cũng đồng thời reo lên.

Bà từ trong lòng lấy ra một đôi chuông vàng. Nam Cung Bình đưa tay đón lấy. Lỗ Thiên Tiên rung chuông quả nhiên đôi chuông vàng trong tay Nam Cung Bình cũng reo lên thánh thót.

Nam Cung Bình hết sức lấy làm lạ, chàng không biết rằng trên cõi đời mệnh mang có rất nhiều sự vật quả không thể nào lý giải theo lẽ thường được.

Nam Cung Thường Thứ tiếp lời:

- Khi xưa lúc ba người xông pha trên chốn giang hồ, chỉ mẫu thân con là võ công có phần thấp hơn, phụ thân và nhị thúc sợ bà gặp nguy hiểm lúc đơn thân một mình, nên bèn chia cho mỗi người một đôi chuông vàng, khi nào gặp nguy hiểm, mẫu thân

con chỉ cần rung chuông, hai đôi kia cũng lập tức cảm ứng reo lên, phụ thân và nhị thúc con sẽ cấp tốc đến tiếp cứu ngay ...

Lỗ Thiên Tiên cười to tiếp:

- Cho nên lệnh tôn mới đặt cho những chiếc chuông này một cái tên rất tuyệt là Hộ Hoa ...

Nam Cung Thường Thứ cười:

- Cái tên Hộ Hoa Linh (chuông) không phải do phụ thân đặt ra, khi xưa Hán Hiến Đế rất yêu hoa, sợ chim chóc tàn phá nên đã buộc rất nhiều chuông vàng vào những cành hoa trong cung viên, khi nào có chim đậu lên cành hoa lập tức chuông reo vang, những Hộ Hoa sứ giả trong cung đình sẽ tức khắc ra đuổi chim, nếu người trong triều đình đều gọi người chiếc chuông ấy là Hộ Hoa Linh, phụ thân chỉ mượn vào điển tích thôi.

Nam Cung phu nhân cười khẽ:

- Chuyện quá khứ hồi mấy mươi năm còn nhắc lại làm gì ? Bình nhi, nếu thích thì cứ cầm giữ đôi chuông ấy, sau này trên chốn giang hồ nếu ...

Bà sực nhớ ái tử đã sắp đến một phương trời xa không biết tên, nụ cười liền tắt lịm, thay vào đó là vẻ ưu sầu trĩu nặng.

Nam Cung Thường Thứ khẽ buông tiếng thở dài, trao đôi chuông vàng cho Nam Cung Bình và nói:

- Hãy cất lấy ! Cha mẹ đã không còn gì khác để cho con nữa, hai đôi chuông này con hãy thận trọng giữ gìn, trong tương lai ...

Nói đến hai tiếng "tương lai" ông lại bất giác buông tiếng thở dài rồi im lặng, ánh mắt nặng nề ném ra ngoài mưa gió phủ phàng, phía xa vẫn mịt mù bóng tối.

Nam Cung Bình tay cầm bốn chiếc chuông vàng, lẳng lẳng cúi đầu xuống ...

Lỗ Thiên Tiên đảo mắt nhìn, đoạn cười giỡn nói:

- Song thân người đều đã trao tặng chuông vàng cho người, nếu nhị thúc này còn giữ lại, hẳn người sẽ cho nhị thúc đúng thật là hẹp hòi nhỏ mọn. Nào, hãy cầm lấy và cất giữ cẩn thận, sau này nếu gặp người con gái nào vừa ý thì hãy chia cho nàng ta một đôi.

Nam Cung Bình khom mình cung kính cầm lấy.

Nam Cung phu nhân gượng cười:

- Vô luận thế nào, hôm nay chúng ta được trùng phùng thì cũng phải ăn mừng một phen, để tôi đi làm vài món cho mọi người nhâm nhi ít ly, giờ thì đã có Lỗ nhị ca và Bình nhi, cũng yên tâm phần nào rồi.

Lỗ Thiên Tiên ngạc nhiên:

- Tam muội ... ô, đại tẩu sao lại phải đích thân làm vậy ?

Nam Cung phu nhân ánh mắt chợt sầm lại, song vẫn mỉm cười nói:

- Kẻ ăn người ở đã giải tán hết cả rồi ...

Trong khi nói đã quay người đi ra sau sảnh, Nam Cung Bình thấy mẹ mình phải tự tay làm lụng, bất giác thâm buông tiếng thở dài, lập quyết tâm khôi phục lại gia nghiệp, không để cho mẫu thân phải chịu cực khổ.

Nam Cung Thường Thứ ra tay giải khai huyết đạo cho những đại hán hộ tiêu, hết lời xin lỗi. Những tiêu sư thấy lão già đầu tóc áo quần lam lũ này lại chính là vị đại hiệp Lỗ Thiên Tiên khi xưa đã với khinh công và quyền chưởng danh chấn giang hồ, đều không khỏi vô cùng kinh dị, và thấy vị đệ tử môn hạ Thần Long Nam Cung Bình cũng là một trang tuấn kiệt, biết nơi đây đã không còn cần mình ra sức nữa, đồng thời quả tình cũng quá ư mệt nhọc, bèn cáo lui ra hậu phòng ngồi nghỉ.

Lỗ Thiên Tiên trông theo bóng dáng họ, khẽ thở dài nói:

- Trong giang hồ nếu không có những trang nam nhi nhiệt huyết và nghĩa dũng này, e rằng sẽ chẳng còn ai muốn cho con em học võ nữa.

Những món ăn đơn sơ nhưng mùi vị tuyệt hảo, song trong lòng mọi người đều trĩu nặng âu lo, Nam Cung Thường Thứ cầm ly nhìn quanh, chậm rãi nói:

- Nhị đệ, từ nay trở đi có lẽ hai ta sẽ còn có rất nhiều dịp cùng đối ẩm với nhau nữa.

Lỗ Thiên Tiên nhẹ gạt đầu:

- Dĩ nhiên rồi !

Nam Cung Thường Thứ giọng cảm khái:

- Chẳng rõ trong giang hồ hiện nay còn bao nhiêu người nhớ đến Phong Trần Tam Hữu chúng ta nữa nhỉ ?

Lỗ Thiên Tiên chợt động tâm nói:

- Đại ca định tái xuất giang hồ hay sao ?

Nam Cung Thường Thứ nhếch môi cười cay đắng:

- Sơn trang này ngu ca đã bán đi rồi, cuối tháng là phải dọn khỏi, mai này sao tránh khỏi lại phải sống phiêu bạt trên chốn giang hồ ?

Nam Cung Bình biến sắc:

- Bán rồi ư ?

Nam Cung Thường Thứ bùi ngùi:

- Bán rồi mà vẫn chưa đủ ...

Lỗ Thiên Tiên nhặt lấy chiếc bao rách lên cười rộ nói:

- Trong chiếc bao này có chứa hàng trăm vạn, đại ca cần bao nhiêu ?

Nam Cung Thường Thứ ngửa mặt cười:

- Ngu ca cả đời chưa từng biết mùi vị nghèo khó, nay có cơ hội đâu chịu bỏ qua dễ dàng. Nhị đệ, hãy tạm dẹp qua hết, ta uống ba ly trước đã.

Nam Cung Bình thấy cha hào khí như vậy, bèn nâng ly lên uống cạn một hơi.

Lỗ Thiên Tiên cũng nâng chén cười khà khà:

- Lỗ Thiên Tiên nghèo khó à ? Thì cũng ...

Đột nhiên quát lớn:

- Ai ?

Lập tức vịn tay lên bàn đứng dậy, chỉ nghe những tiếng rào rào vang lên trên bậc cấp.

Lỗ Thiên Tiên vung tay, chưởng phong lập tức xô mở cửa sảnh, bên ngoài không hề có một bóng người.

Cha con Nam Cung cùng với Lỗ Thiên Tiên đều biến sắc mặt, một cơn gió ùa vào dường như mang theo một mùi hôi tanh kỳ dị.

Vừa lúc Nam Cung phu nhân bưng đĩa thức ăn từ dưới đi lên, chỉ thấy bên ngoài trong bóng tối bỗng rực lên hai đóm lửa xanh rờn, bất giác rùng mình buột miệng la lên:

- Rắn !

"Xoảng" một tiếng, chiếc đĩa trên tay rơi xuống đất vỡ tan.

Chỉ thấy hai đóm lửa xanh chập chờn từ từ đến gần, Nam Cung Bình quát khê, nhồm người đứng lên, song Lỗ Thiên Tiên nắm giữ lại và nói:

- Khoan đã !

Há miệng phun ra một vệt trắng, bay nhanh về phía hai đóm lửa xanh kỳ dị kia. Lập tức, mùi rượu lan tỏa trong gió, Nam Cung Bình biết Lỗ Thiên Tiên đã dùng nội lực bức thành tử tiển, uy lực vô cùng ghê gớm, quả nhiên hai đóm lửa xanh kia vụt tắt ngay.

"Rào" một tiếng, tiếng rượu bắn xuống đất, nghe hết như tiếng những hạt trân châu rơi vào đĩa ngọc.

Nam Cung Thường Thứ chau mày:

- Trong võ lâm kể từ khi Vạn Thú sơn trang bị cháy rụi, đã không còn nghe có cao thủ nào điều khiển được xà thú nữa, vậy thì sự xuất hiện của con rắn này quả là lạ lùng.

Chưa dứt lời đã thấy hai đóm lửa xanh kia lại từ từ rực sáng lên. Tiếp theo, bỗng có tiếng nhạc du dương vang lên từ xa, văng vẳng truyền đến trong mưa gió, hai đóm lửa xanh liền theo tiếng nhạc mỗi lúc càng bốc cao hơn.

Nam Cung Thường Thứ thoáng biến sắc mặt, chộp lấy mâm rượu trên bàn và tiện tay vung lên, một vòi rượu phún xuống từ dưới chân thẳng ra đến ngoài cửa, đoạn tay trái lại cầm lấy ngọn đèn đồng cúi xuống châm, lập tức "phừng" một tiếng, rượu bốc lửa phục cháy.

Qua ánh lửa sáng, những thấy trên bậc đá bên ngoài có một con rắn vẩy xanh to cỡ miệng bát, lưỡi đỏ thập thò. Lui ra sau vài thước.

Lỗ Thiên Tiên rú lên một tiếng kinh hãi, vội vàng lùi vào trong góc sảnh.

Nam Cung phu nhân mỉm cười:

- Thật không ngờ Lỗ lão nhị vẫn còn sợ rắn đến vậy.

Lỗ Thiên Tiên bẽn lẽn:

- Đại tẩu dễ thường không sợ !

Nam Cung Bình chột hiểu nhủ thầm:

- Thảo nào ông đã sợ hãi khi gặp bọn ác quỷ Quan Ngoại, thì ra không phải sợ người mà là sợ rắn.

Ánh lửa vụt tắt, tiếng nhạc càng thêm lạnh lót, Nam Cung phu nhân vung tay, hai đóm sáng bạc bắn vút ra, hai đóm lửa xanh lập tức tắt ngóm, con rắn to giãy giụa một hồi, từ trên bậc cấp lăn xuống.

Tiếng nhạc đột nhiên biến đổi trở nên hùng mạnh, tiếp theo một tiếng hổ gầm vang dội, một con mãnh hổ trán trắng từ dưới bậc cấp phóng vút lên.

Nam Cung Bình quát lớn:

- Súc sanh !

Đồng thời đã phi thân lao ra ngoài, con mãnh hổ đang lừng không phóng tới, Nam Cung Bình lẹ làng lách ra sau lưng nó, con mãnh hổ hai chân trước chাম đất, hai chân sau hất lên, Nam Cung Bình vội xoay người chuyển bước, lui ra xa bảy thước.

Con mãnh hổ gầm vang, gió tanh ào ạt, chấn động đến ly chén trên bàn rơi cả xuống đất, trong tiếng gầm thét, đuôi hổ quất mạnh.

Nam Cung Bình nhún mình, vọt lên cao một trượng. Con hổ sau ba lần tấn công hụt, khí thế liền sút giảm. Nam Cung Bình lộn người trên không, đầu dưới chân trên, một chưởng bổ xuống, chỉ nghe một tiếng hổ gầm đình tai nhức óc, máu văng tung tóe, con mãnh hổ đã bị Nam Cung Bình một chưởng đánh vỡ sọ.

Nam Cung Bình mượn vào thế chưởng, lại bay vọt lên, thừa thế tung chân đá xác hổ xuống bậc thêm, máu hổ dính vào chân chàng.

Thân pháp chàng vô cùng nhanh nhẹn, và những động tác hết sức ngoạn mục.

Lỗ Thiên Tiên vỗ tay cười to:

- Thân thủ tuyệt lắm, quả không hổ là đệ tử Thần Long ...

Ngay khi ấy tiếng nhạc lại biến đổi, mọi âm khí khác đều im bật, chỉ còn tiếng trống rền vang, thoáng chốc trong mưa gió ngập đầy vũ khúc điên cuồng và man rợ, bốn bóng đen điên cuồng từ trong tối tiến ra, vừa nhảy nhót vừa đi lên bậc cấp, thì ra là bốn con vượn lông vàng, sức có thể bắt sống loài hổ báo.

Dưới ánh sáng lờ mờ, chỉ thấy bốn con vượn toàn thân lấp lánh ánh vàng, mắt rực sáng hung tợn, hai cánh tay dài vung múa, há mở chiếc miệng đỏ lòm, không ngừng phát ra tiếng hú lãnh lút, không ngừng quay cuồng nhảy múa trên bậc thêm, phối hợp với tiếng trống điên loạn kia tạo thành một khung cảnh vô cùng man rợ.

Nam Cung Thường Thứ biến sắc khẽ quát:

- Bình nhi, quay vào mau !

Nam Cung Bình không ngoảnh lại, hai tay nắm chặt đối mặt với bốn con vượn khỉ.

Thốt nhiên trong rừng tối vang lên một giọng nói kỳ dị:

- Nam Cung Thường Thứ, còn khư khư giữ lấy đại sảnh làm gì chứ ? Hãy mau lui ra, thần thú mà đến là các người sẽ tức khắc chết vô định táng.

Tiếng nói khẽ nhưng sắc, như có như không, từ trong tiếng trống điên loạn thoáng vọng đến.

Nam Cung Bình quát lớn:

- Láo !

Đồng thời song quyền phóng thẳng ra, hai luồng kinh quyền xuyên qua màn mưa, tống thẳng vào mình hai con vượn khỉ lông vàng.

Hai con vượn khỉ rú lên một tiếng quái dị, nhào lộn hai vòng rơi xuống bậc cấp, song chân vừa chạm đất lại lộn nhào hai vòng rồi phóng vút trở lên, đôi mắt sáng rực, hàm răng trắng nhọn, bốn cánh tay dài vung lên, lao bổ vào Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình xoay người với chiêu "Song long xuất vân" lệ làng tung ra hai chưởng, nào ngờ hai con vượn khỉ vóc dáng tuy kịch cộm, song thân thủ lại hết sức nhanh nhẹn, và như cũng có biết võ công, trong tiếng hú quái dị, hai cánh tay dài múa tít tạo ra một lớp bóng vàng phủ quanh người Nam Cung Bình.

Hai con vượn khỉ khác nhe răng cười, nhảy múa theo điên cuồng và tiến về phía Nam Cung Bình, rồi thì hai cánh tay dài vung lên, tham gia vào trận chiến.

Tiếng trống mỗi lúc càng thêm gấp rút, bốn con vượn khỉ càng múa càng nhanh, chỉ thấy một vòng sáng vàng bao vây một bóng xám vào giữa, quay cuồng trong mưa gió.

Nam Cung Thường Thứ thoảng nhường mảy, phi thân lướt tới, vung tay phóng ra hai chưởng, đánh bật một con vượn khỉ văng ra xa ngoài một trượng, ngã lăn ra đất.

Lỗ Thiên Tiên cũng tung mình vọt ra, bồng chụm miệng cất tiếng huýt dài.

Tiếng huýt sáo cao vút tận mây xanh và kéo dài không ngớt, chấn động đến lá cây lẻ tẻ rơi xuống.

Tiếng trống trong rừng lập tức rối loạn, thân pháp của bốn con vượn khỉ cũng liền rối loạn theo.

Nam Cung Thường Thứ xoay người tung chưởng, "bình" một tiếng, trúng vào ngực một con vượn khỉ, chưởng này dồn đầy chân lực, dù là đá cứng cũng phải tan nát, chỉ nghe con vượn khỉ ấy rú vang, phún ra một ngụm máu tươi, nhào lăn xuống bậc cấp.

Lỗ Thiên Tiên vẫn không ngớt huýt sáo, song quyền cùng lúc phóng ra, con vượn khỉ ngửa người tránh, Lỗ Thiên Tiên lệ làng đưa chân phải ra móc nhẹ, con vượn khỉ lập tức ngã ngửa ra sau, Lỗ Thiên Tiên nhanh như chớp chộp lấy đôi chân, thét vang một tiếng, nắm chân khỉ vượn ấy vung lên xoay quanh ba vòng, rồi chợt buông tay, vượn khỉ liền bay vút đi, rơi vào trong rừng tối nơi xa.

Nam Cung Bình phấn chấn tinh thần, song quyền một cước, tổng cho một con khỉ văng bắn ra ngoài xa ba trượng.

Lúc này tuy tiếng trống đã trở lại như trước, song giờ còn lại có mỗi một con vượn khỉ, nó cũng không dám chiến đấu nữa mà lật đật vừa lăn vừa bò bỏ chạy như bay.

Lỗ Thiên Tiên đưa tay vỗ vai Nam Cung Bình cười nói:

- Hiền điệt võ công khá lắm.

Nam Cung Thường Thứ đối mặt với mưa gió cao giọng nói:

- Các vị bằng hữu hãy nghe đây, hiện Nam Cung sơn trang quả có trăm vạn tiền tài, nếu muốn cứ việc bằng vào bản lĩnh mà lấy chứ đừng thạm thụi trốn trong rừng mà sai lũ súc sanh vô dụng kia ra đây bêu xấu.

Tiếng trống trong rừng chậm dần, tiếng nhạc lại trỗi lên, phen này trở nên hết sức nhẹ nhàng êm dịu, tiếng trống thấp trầm, tưởng chừng như từng tiếng gõ vào lòng người.

Một cơn gió thổi qua, chẳng những mùi tanh hôi biến mất, trái lại còn thoang thoảng hương thơm kỳ dị làm ngây ngất lòng người, thần trí cơ hồ không còn tự chủ được. Trong màn đêm tĩnh mịch, mưa gió nã nê, tưởng chừng như phủ lên một lớp màu hồng phấn.

Thốt nhiên, trong rừng bùng lên bốn ngọn đèn sáng rực, ánh đèn chớp lên vài cái, trên khoảng đất trống rộng chừng ba trượng trước dải bậc cấp bỗng xuất hiện sáu thiếu nữ yểu điệu người khoác lụa mỏng trắng tinh, đầu đội nón rơm có cài hoa tươi, bước theo điệu nhạc dịu dàng và quyến rũ, uyển chuyển vũ múa.

Mưa vẫn không ngưng, thoáng chốc đã thấm ướt mảnh lụa mỏng trên người sáu thiếu nữ ấy. Thế là, những mảnh lụa trắng liền trở nên trong suốt, như có như không phủ lên thân thể đầy nhựa sống của các nàng ...

Tiếng nhạc càng quyến rũ, điệu múa của các thiếu nữ càng hấp dẫn. Nam Cung Bình thoáng nhíu mày, ngoảnh mặt đi nơi khác song như Lỗ Thiên Tiên cười giòn nói:

- Bình nhi quay mặt đi chi vậy ?

Nam Cung Bình ngớ người, chẳng biết trả lời sao cho phải.

Lỗ Thiên Tiên lại cười nói tiếp:

- Con người sống ở đời, bất cứ gì cũng nên ném trải cho biết, cái thứ dăng phách ma âm, tiêu hồn diễm vũ này chẳng dễ gì được xem, bỏ qua rất là uổng phí.

Nam Cung phu nhân cười:

- Nhị ca sao thiếu đứng đắn thế này, Bình nhi tuổi còn trẻ làm sao có được định lực nhìn mà không thấy, nghe mà không biết ? Không nhìn tuy rằng khiếm nhược nhưng thà như vậy còn hơn.

Lỗ Thiên Tiên bật cười:

- Sở dĩ bảo y xem chính là muốn cho y rèn luyện tâm thần và định lực, kéo sau này mà còn gặp cục diện như vậy khỏi đâm ra lúng túng.

Nam Cung Bình thấy ba lão nhân đang đứng trước cảnh đêm dật thế này mà vẫn hết sức bình thản ung dung, lòng không khỏi vô cùng thán phục, ngoảnh lại mỉm cười nói:

- Chẳng qua hài nhi không muốn trông thấy những hành vi như vậy thôi, chứ làm sao mà bị động trước cái sắc dục tầm thường này được ?

Lỗ Thiên Tiên cười to:

- Đúng, đúng ! Trong lòng đã có một giai nhân siêu trần thoát tục thì làm sao mà động lòng trước cái thứ sắc dục tầm thường này được.

Nam Cung Bình thoáng đỏ mặt, chỉ nghe trong rừng lại vang lên tiếng nói:

- Các người đã động lòng chưa ? Chỉ cần đừng cố chấp nữa, những mỹ nữ như hoa xuân này đều có thể cung cấp cho các người hưởng thụ. Các người tội gì lại cố chấp như vậy, cứ khăng khăng muốn đưa tiền bạc cho kẻ khác hưởng thụ ?

Nam Cung Thường Thứ mặt trầm lặng khẽ chau mày nói:

- Nhị đệ có nhớ cái thứ thủ đoạn trước tiên dùng uy vũ hù dọa, sau đó lại dùng sắc dục quyến rũ, trong võ lâm người nào quen dùng nhất chẳng ?

Lỗ Thiên Tiên đảo tròn mắt, giọng trầm ngâm:

- Chẳng lẽ đại ca muốn nói đến Đắc Ý Phi Tử, nữ chủ nhân của Vạn Thú sơn trang khi xưa ?

Nam Cung Thường Thứ nhẹ gật đầu:

- Kể từ khi Vạn Thú sơn trang bị thiêu rụi, Đắc Ý Phi Tử tuy đã im hơi biệt tích, và những màn hôm nay cũng kém xa thủ đoạn lợi hại khi xưa, song phương pháp và tác phong thì hoàn toàn tương tự như y thị khi xưa. Nếu nhị đệ không tin, hãy xem người này sau khi dùng oai hãm dọa, dùng sắc cám dỗ không thành, chắc chắn sẽ tung ra đòn cuối cùng.

Lỗ Thiên Tiên bất giác chau mày:

- Việc hôm nay nếu có liên quan đến Đắc Ý Phi Tử thì thật là đáng ghê tởm, nhưng kể từ khi Vạn Thú sơn trang bị thiêu rụi, y thị đã biệt vô âm tín trên chốn giang hồ cho đến nay, chẳng lẽ ả nữ ma đầu cô độc ấy khi xưa cũng có thu nhận y bát truyền nhân ư ?

Trong khi ấy tiếng nhạc lại trở nên gấp rút, điệu múa của sáu thiếu nữ kia cũng trở nên hết sức cuồng nhiệt, mỗi cái vung tay cất chân đều như vô tình hữu ý để lộ ra vài chỗ bí mật, mày mắt cũng hết sức khêu gợi, rõ ràng ngay chính bản thân họ cũng bị tiếng nhạc mê hoặc.

Ánh đèn tối dần, trong rừng lại tha thướt bước ra bốn thiếu nữ phục sức giống nhau, khiêng một chiếc kiệu nhỏ lộng lẫy xinh xắn.

Chiếc kiệu dừng lại, rèm kiệu hé mở, hai thiếu nữ phía trước liền chống mở hai chiếc dù nhỏ, một thiếu nữ thân hình yếu điệu, tóc búi cao, khoác một chiếc áo lụa mỏng màu tím nhạt, chậm rãi bước xuống kiệu, dáng vẻ dường như tuyệt mỹ, song lại dùng một chiếc quạt tre màu tím nhạt che mắt gương mặt.

Nam Cung Thường Thứ thoáng biến sắc mặt, trầm giọng nói:

- Rõ ràng là cung cách của Đắc Ý phu nhân khi xưa, chẳng lẽ Đắc Ý phu nhân lại tái xuất giang hồ hay sao ?

Lỗ Thiên Tiên vẻ mặt nghiêm nặng, lặng thinh không nói, đột nhiên quát lớn:

- Ai đó ?

Quay phắt lại nhìn, những thấy dưới ánh đèn nhấp nhem trong sảnh, thiếu nữ khoác áo lụa tím khẽ uốn mình, tuy được phủ kín dưới lớp lụa mỏng, song thân hình yếu điệu càng khêu gợi kia bắt đầu uyển chuyển múa nhẹ.

Nàng ta chỉ nhẹ nhàng chuyển động thân hình, vậy mà dường như còn trội hơn vũ điệu mê hồn của những thiếu nữ kia, quạt tre nhẹ xê dịch, lộ ra nửa bên mặt, đứng đỉnh bước lên bậc cấp.

Mười thiếu nữ áo lụa khác sắp thành một hàng ngang theo sau nàng ta, và cũng bước theo vũ điệu đi lên bậc cấp, hai tay nhẹ nhàng vung vẩy, từng mảnh từng dải lụa tung bay, lột bỏ dần chiếc áo lụa vốn đã trong suốt ...

Trong đại sảnh, cạnh đồng rương, những bóng người đứng yên bất động bỗng tản ra vây quanh đồng rương. Hai người đứng đầu, một có thân hình uy mãnh, mày rậm mắt sâu, một thì vóc dáng mảnh khảnh, mặt mày xanh xao, thì ra là Điểm Thương Yển, và Hắc Thiên Nga, người có võ công cao nhất trong phái Điểm Thương.

Tiếng nhạc và vũ điệu bên ngoài tuy nồng nhiệt quyến rũ, song bầu không khí trong đại sảnh vụt trở nên hết sức nặng nề căng thẳng, người nào cũng lạnh lùng dăm dăm nhìn đối phương trong tư thế sẵn sàng xuất thủ.

Lỗ Thiên Tiên buông tiếng cười khẩy:

- Lão phu tưởng đâu phái Điểm Thương là danh môn chính tông, nào ngờ cũng là phường trộm gà bắt chó, đêm hôm khuya khoắt lén vào tư gia kẻ khác, chẳng lẽ đây là gia pháp của phái Điểm Thương hay sao ?

Thiên Nga đạo nhân tức giận, song Điểm Thương Yển không hề đếm xỉa đến Lỗ Thiên Tiên, lạnh lùng nói:

- Bọn bản đạo chỉ nói chuyện với Nam Cung trang chủ thôi.

Nam Cung Thường Thứ đánh giọng:

- Hành vi của các vị đạo trưởng như vậy, tại hạ thấy chẳng còn gì để nói nữa.

Thiên Nga đạo nhân nhướng mày, "choang" một tiếng, tuốt trường kiếm ra cầm tay.

Điểm Thương Yển vẫn điềm nhiên chậm rãi nói:

- Trang chủ nên nghe lời khuyên chân thành của bản đạo, tốt hơn hãy giao những chiếc rương này cho bản đạo tạm giữ ba năm, sau ba năm bản đạo sẽ hoàn trả nguyên vẹn ...

Lỗ Thiên Tiên cười khẩy:

- Chó đói mà hỏi mượn xương, hắc hắc, rõ là nực cười, hết sức nực cười.

Điểm Thương Yển tảng lờ, nói tiếp:

- Bản đạo có thể nói thanh danh của cả phái Điểm Thương mà cam đoan, tuyệt đối không động chạm mảy may đến số tài vật trong rương.

Lỗ Thiên Tiên ngửa mặt cười khẩy:

- Phái Điểm Thương mà cũng có thanh danh ư ? Kể này lần đầu tiên được nghe thấy.

Thiên Nga đạo nhân tức giận quát lớn, vung tay, ánh kiếm chớp lên, Điểm Thương Yển vội ngăn:

- Tam đệ hãy khoan, nghe Nam Cung trang chủ trả lời thế nào.

Nam Cung Thường Thứ sầm mặt:

- Câu trả lời của tại hạ cần phải nói ra ư ?

- Nếu trang chủ không nghe lời khuyên chân thành của bản đạo, chỉ e hôm nay ... hắc hắc ...

Điểm Thương Yển buông hai tiếng cười khẩy rồi im bật.

Lỗ Thiên Tiên quét mắt sang Thiên Nga đạo nhân giọng thách thức:

- Hắc lão đạo lại đây, bọn ta muốn thử xem con thiên nga này là do cái gì biến thành.

Vừa dứt lời Thiên Nga đạo nhân đã vung kiếm đâm tới, Lỗ Thiên Tiên lách tránh, trận đấu lập tức diễn ra.

Trong tiếng nhạc dâm cuồng bên ngoài, mười thiếu nữ kia đã sắp đi lên đến bậc thềm, toàn thân cơ hồ lỏa lồ, làn da trắng mịn vô cùng khêu gợi.

Nam Cung Bình quát lớn:

- Xuống ngay !

Song những thiếu nữ kia miệng cười chúm chím, người uyển chuyển uốn éo, như không hề nghe thấy, những ánh mắt đầy dâm dăng cứ bám chặt vào người Nam Cung Bình, tưởng chừng như muốn nuốt chửng chàng.

Nam Cung Bình thật hết sức khó xử, mặc dù chàng có một thân võ công, nhưng không sao ra tay được với những thiếu nữ không một mảnh vải che thân kia.

Thiên Nga đạo nhân ánh mắt sắc lạnh, kiếm pháp ác liệt, chiêu nào cũng không rời chỗ yếu hại của Lỗ Thiên Tiên. Kiếm pháp phái Điểm Thương vốn đã sở trường về nhanh nhẹn, kiếm pháp của Thiên Nga đạo nhân lại mạnh về phần tấn công, chiêu này nối tiếp chiêu kia liên miên bất tuyệt, thanh trường kiếm trong tay như hóa thành một sợi xích bạc.

Lỗ Thiên Tiên mặt đầy vẻ khinh miệt, thân hình lả lướt, những chiêu kiếm ác hiểm của Thiên Nga đạo nhân không hề chạm được vào chéo áo ông, ông định tâm bôn cọt nên không thi triển sát thủ, thỉnh thoảng công ra một chiêu cũng chỉ nhắm vào những chỗ không trọng yếu trên mình Thiên Nga đạo nhân, song người cứ xoay chuyển vây quanh đối phương như thể mèo vờn chuột, miệng không ngớt cười khẩy nói:

- Hắc lão đạo, phái Điểm Thương của các người đã huấn luyện những tay vũ kỹ nữ này từ bao giờ, ta thấy những nàng kia múa còn khá hơn kiếm pháp của lão đạo người nhiều.

Thiên Nga đạo nhân lặng thinh, kiếm pháp càng thêm ác liệt, như muốn một kiếm hạ sát ngay Lỗ Thiên Tiên tại chỗ.

Chỉ thấy ánh đèn chớp chóa, kiếm quang loang loáng, kiếm khí rợn người. Thốt nhiên "xoảng" một tiếng, thì ra Lỗ Thiên Tiên đã tiện tay chộp lấy một cái đĩa sành ném ra, Thiên Nga đạo nhân tuy vung kiếm chém vỡ, song nước thức ăn trong đĩa đã vung vãi đầy mặt đầy người.

Thiên Nga đạo nhân tức giận hét lớn, tung chân đá lật chiếc bàn, ly chén đĩa rơi xuống đất vỡ loảng xoảng, ngọn đèn đồng trên bàn cũng ngã xuống tắt ngấm.

Song lúc này bốn ngọn đèn trong rừng đã chiếu vào trong sảnh, các thiếu nữ khỏa thân cũng đã múa lên đến bậc thêm ...

Nam Cung Thường Thứ chau mày trầm giọng:

- Nhị đệ, lúc này là lúc nào mà còn chưa chịu nghiêm chỉnh ra tay ?

Lỗ Thiên Tiên liền đáp:

- Vâng !

Lập tức biến đổi chiêu thức, liên tiếp tung ra năm quyền, dồn Thiên Nga đạo nhân vào sát vách tường.

Nam Cung Thường Thứ không quay đầu lại, trầm giọng:

- Phu nhân hãy xem chừng bên ngoài, trong đây giao hết cho ta.

Nam Cung phu nhân nhất thời chưa biết ứng phó ra sao, nghe vậy liền chú mắt nhìn ra bên ngoài, những thấy thiếu nữ áo lụa tím đã lả lướt múa đến trước mặt Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình cảm thấy một mùi hương khêu gợi ập vào mũi, lòng chột ngay ngắt, song lập tức gằn giọng quát:

- Lui ra ngay !

Vung tay phóng ra một chưởng, nhắm đại huyết Kiên Tĩnh trên vai thiếu nữ áo tím đánh tới.

Ngờ đâu thiếu nữ áo tím không hề tránh né, trái lại còn cười khúc khích ưỡn ngực ra đón, loáng thoáng trông thấy đôi gò bồng đảo nhô cao.

Nam Cung Bình vội rút tay về, chiêu này làm sao mà tung ra được ?

Nam Cung Bình chau mày.

- Bình nhi hãy tránh ra.

Vừa định lướt tới thì đã có bốn thiếu nữ khỏa thân đứng thành một hàng ngang cản trước mặt bà, và bốn thiếu nữ khác vây quanh Nam Cung Bình, ngực tung tẩy và đôi chân trắng ngần cơ hồ chạm vào áo chàng.

Lúc này Nam Cung Bình đang đứng ngay cửa, nếu tránh ra ắt sẽ bị những thiếu nữ này tiến vào trong sảnh, còn như không tránh thì mình bị hãm thân vào mê hồn trận, định lực của chàng tuy cứng cõi, song tiếng nhạc và vũ điệu khỏa thân quá sức kêu gọi, chàng cũng khó thể chịu đựng nổi, chỉ thấy bốn thiếu nữ khỏa thân mỗi lúc càng thêm tiến sát vào chàng, ánh mắt như rực lửa ...

Thiên Nga đạo nhân đã từ thế công trở sang thế thủ, y vung kiếm tạo thành một bức tường sáng chắn ngang trước mặt, trong nhất thời Lỗ Thiên Tiên cũng khó thể công vào.

Các kiếm thủ Điểm Thương khác thấy đều đặt tay lên chuôi kiếm, nhấp như sẵn sàng xuất thủ.

Điểm Thương Yến đưa mắt nhìn Nam Cung Thường Thứ, chầm chậm đưa tay rút thanh trường kiếm giắt chéo trên lưng xuống, chậm rãi nói:

- Hôm nay không phải tử võ, với nhiều chọi ít cũng chẳng có gì đáng kể.

Các kiếm thủ Điểm Thương liền cùng quát lớn, tuốt trường kiếm ra cầm tay.

Lỗ Thiên Tiên bỗng nghe sau lưng có tiếng gió rít, ba thanh trường kiếm cùng lúc chém tới.

Thiên Nga đạo nhân lập tức phấn chấn, vung kiếm công ra.

Nam Cung Thường Thứ đánh giọng:

- Phái Điểm Thương xưa nay không hề làm bậy, hôm nay bốn nhân cũng chẳng muốn gây thương vong, song các người đã như vậy thì không thể trách bốn nhân được.

Đột nhiên quay người phóng ra một chưởng, một luồng kinh phong hùng mạnh xô thẳng về phía bốn thiếu nữ bên cạnh Nam Cung Bình. Mặc dù ông không hề quay đầu lại, song mắt nhìn bốn phía, biết Nam Cung Bình yếu lòng không nỡ hạ thủ, chưởng này đã vận dụng đến chín thành công lực, những thiếu nữ kia làm sao chịu nổi, cùng hét lên một tiếng kinh hãi, hai người bị đánh văng xuống bậc thềm.

Nam Cung Bình phấn chấn tinh thần:

- Phụ thân hãy lại đây, để hài nhi đối phó với các cao thủ Điểm Thương.

Vừa dứt lời, Nam Cung Thường Thứ lại phóng ra một chưởng, thiếu nữ áo tím rung người, Nam Cung Bình liền thừa thế phóng điểm vào huyệt Khúc Trì nơi khuỷu tay cô ta.

Thiếu nữ áo tím vội vung quạt với chiêu "Huyền tước hoạch sa" bổ vào cổ tay Nam Cung Bình, lập tức ánh đèn sáng rực soi mặt nàng ta.

Nam Cung Bình giật nảy mình thất thanh:

- Ủa, thì ra ...

Chàng thật không thể nào ngờ được thiếu nữ áo tím này lại là Cổ Y Hồng, và cũng là Vương Tố Tố, đồng môn sư tỷ của chàng.

Cổ Y Hồng cười ngậy đại, ánh mắt lảng lơ theo tiếng nhạc lại vung quạt quét ra.

Nam Cung Bình hết hoảng:

- Tỷ tỷ sao lại thế này ? Chẳng lẽ không còn nhận ra Nam Cung Bình này nữa ư ? Còn đại ca hiện ở đâu ?

Cổ Y Hồng cười khanh khách:

- Ai mà quen biết người ? Ai là đại ca người chứ ?

Các thiếu nữ khỏa thân lại tiến tới bao vây, cùng cười khanh khách nói:

- Ai là đại ca của người ?

Nam Cung Bình vô cùng sửng sốt, liên tiếp lùi sau vài bước, đã vào đến trong đại sảnh.

Nam Cung Thường Thứ thoáng chau mày, quét mắt nhìn quanh một vòng, trầm giọng nói:

- Thiếu nữ này e rằng đã bị thuốc mê làm mất lý trí, Bình nhi hãy tránh sang bên ...

Chưa dứt tiếng Điểm Thương Yển đã vung kiếm công tới, Nam Cung Bình quát lớn, xoay người tung cước đá vào cổ tay cầm kiếm của Điểm Thương Yển.

Điểm Thương Yển buông giọng lạnh lùng:

- Lại là người nữa ư ?

Kiếm quang lấp loáng, liên tiếp tung ra ba chiêu.

Nam Cung phu nhân tuy là nữ giới, song một phụ nữ giàu sang quý phái đứng trước bốn thiếu nữ khỏa thân, trong nhất thời cũng thừ ra tại chỗ không biết ra tay.

Nam Cung Thường Thứ tay phải cởi dải lụa thắt lưng xuống, tay trái liên tiếp công ra bảy chiêu.

Cổ Y Hồng lách người, Nam Cung Thường Thứ tay phải vung dải lụa ra, quán ngã một thiếu nữ, tay trái một chiêu "Thanh long điểm nhãn" nhanh như chớp điểm vào huyệt Tiểu Yêu của Cổ Y Hồng, miệng đồng thời quát lớn:

- Phu nhân, coi chừng thuốc mê !

Nam Cung phu nhân giật mình, vừa phong tỏa khí mạch thì bốn thiếu nữ khóa thân cùng lúc vung tay, hai ngón cái và giữa co bắm vào nhau.

Chỉ nghe "tách" một tiếng, một làn phấn nhạt cơ hồ mắt không thấy được từ trong ngón giữa bắn ra. Nam Cung phu nhân thoáng nhíu mày, tay áo phất lên, quét vào đại huyết nơi phóng chưởng các thiếu nữ khóa thân.

Bên kia, Lỗ Thiên Tiên với một chọi bốn, chưởng thế như gió, rõ ràng một chiêu công ra đánh thẳng vào hai người trước mặt, nào ngờ chiêu thức chưa ra, thành linh chững lại, khuỷu tay thúc ra sau, "bình bình" hai tiếng, trúng vào ngực hai người sau lưng, rú lên hai tiếng đau đớn, hai thanh trường kiếm rơi xuống đất.

Lỗ Thiên Tiên cười ha hả:

- Hắc lão đạo, chiêu này thế nào ?

Chưa dứt lời, hai người sau lưng cùng phún ra một ngum máu tươi, bắn thẳng vào người Lỗ Thiên Tiên, Hắc Thiên Nga liền thừa cơ vung kiếm, chém toạt áo ông.

Thiên Nga đạo nhân lạnh lùng nói:

- Chiêu kiếm này thế nào ?

Lỗ Thiên Tiên cười ha hả:

- Khá lắm ! Khá lắm !

Vù vù ba quyền, lại dồn Thiên Nga đạo nhân vào trong góc sảnh.

Nam Cung Bình giao đấu với Điểm Thương Yến và hai thiếu niên khinh trang, lòng hết sức hoang mang lo lắng về sự an nguy của đại ca Long Phi và tình trạng hiện thời của Cổ Y Hồng, tâm thần bị phân tán thì chiêu thức cũng suy kém, song vẫn lớn tiếng nói:

- Phụ thân đừng dả thương thiếu nữ áo tím.

Song lúc này Cổ Y Hồng đã bị Nam Cung Thường Thứ điểm vào huyết Tiểu Yêu, người lão đảo như muốn ngã xuống bậc cấp. Nam Cung Thường Thứ lại tung dải lụa ra kéo ngã một thiếu nữ, trầm giọng nói:

- Không sao đâu, phụ thân chỉ điểm ...

Chưa dứt lời, trong rừng bỗng có một bóng người hét to và lao nhanh tới, tung mình phóng lên bậc thềm, vòng tay đỡ lấy Cổ Y Hồng, chỉ nghe thấy toàn thân y cảm phục, vóc dáng cao to, râu ria xồm xoàm cứng như cương châm, thì ra là Long Phi.

Nam Cung Bình đưa mắt nhìn, sửng sốt gọi:

- Đại ca ...

Nam Cung Thường Thứ kinh ngạc:

- Người này chính là Long Phi ư ?

Nam Cung Bình gật đầu:

- Đúng vậy !

Đoạn lớn tiếng gọi:

- Đại ca, tiểu đệ Nam Cung Bình đây mà !

Nào ngờ Long Phi mặt cũng ngậy đại như không hề nghe thấy, bỗng Cổ Y Hồng lên, tung mình phóng xuống bậc cấp.

Nam Cung Thường Thứ vội lướt tới trước mặt Long Phi nói:

- Long đại hiệp, xin tạm dừng bước !

Long Phi mắt trợn trừng, chẳng nói chẳng rằng, tay trái cấp lấy Cổ Y Hồng, tay phải múa chiêu "Vân long thám thảo", năm ngón tay vươn ra chộp thẳng vào mặt Nam Cung Thường Thứ.

Nam Cung Thường Thứ thoáng nghiêng người tránh, Long Phi lại phóng ra một cước, chiêu thức của y tuy hung mãnh, song toàn thân rất là hớ hênh, thế nhưng Nam Cung Thường Thứ không thể đả thương y được.

Nam Cung Thường Thứ nghiêng người tránh khỏi một cước, nào ngờ Long Phi bỗng để Cổ Y Hồng xuống, quát lớn:

- Ta liều mạng với lũ ác tặc các ngươi !

Một cước đá văng thiếu nữ khóa thân, một chưởng bổ về phía Nam Cung Thường Thứ.

Nam Cung Bình kinh hãi hét to:

- Đại ca ... làm sao vậy ...

Chợt cảm thấy trên vai đau nhói, đã bị Điểm Thương Yển chém trúng một nhát kiếm.

Nam Cung Thường Thứ trầm giọng:

- Bình nhi hãy cứ lo định tâm nghênh địch, sư huynh con giao cho phụ thân được rồi.

Nam Cung Bình không màng đến thương thế của mình, hờ hãi nói:

- Chả lẽ đại ca đã bị trúng thuốc mê sao ?

Nam Cung Thường Thứ trầm ngâm:

- Có lẽ là vậy.

Nam Cung Bình tức giận quát:

- Hay cho bọn môn đồ Điểm Thương lại sử dụng thuốc mê !

Cổ tay ngoặt lại, dùng ba ngón tay kẹp lấy mũi kiếm của một cao thủ Điểm Thương, cắc một tiếng, trường kiếm gãy làm đôi, Nam Cung Bình tung chân đá văng gã cao thủ ấy, rồi thì vung tay, ánh thép sáng ngời, nửa đoạn kiếm gãy đâm thẳng về phía Điểm Thương Yển.

Cao thủ Điểm Thương kia rú lên thảm thiết, lặn ra xa một trượng, hai tay ôm ngực, hai chân co rúm, lao hai vòng trên lớp ly chén vỡ dưới đất rồi ngất lịm, máu me đầy mình.

Điểm Thương Yển nghiêng răng:

- Tàn ác thật.

Xoay tay chộp lấy nửa đoạn kiếm gãy, vừa định tung chân đá, nào ngờ Nam Cung phu nhân đã phát trúng huyết đạo của bốn thiếu nữ khỏa thân kia, lúc ấy đang phi thân lướt tới, vung tay một chưởng vỗ nhẹ vào huyết Tướng Đài sau lưng Điểm Thương Yển.

Nam Cung Bình thừa cơ đẩy đoạn kiếm gãy tới, đâm thẳng vào dưới vai Điểm Thương Yển, y rú lên một tiếng đau đớn, máu tươi phun ra xối xả.

Thiên Nga đạo nhân kinh hãi:

- Nhị sư huynh ... nhị sư huynh ...

Điểm Thương Yển miệng phún máu tươi, run giọng:

- Tam đệ ... chạy ... mau ...

Rồi thì ngã lặn ra đất. Đột nhiên, tiếng vó ngựa rầm rập vang lên trong bóng tối, một người từ xa đã hét vang:

- Nam Cung trang chủ ! Nam Cung huynh, tiểu đệ Tư Mã Trung Thiên đã đến muộn một bước.

Tiếng vó câu thoảng chốc đã đến gần, "Thiết Kích Hồng Kỳ Chấn Trung Châu" Tư Mã Trung Thiên tay vung thiết kích, phóng ngựa như bay lao vút tới, nước sinh văng tung tóe.

Vị lão anh hùng lừng danh Trung Châu này giật mạnh dây cương, cho ngựa lao thẳng lên bậc cấp, đồng thời hét to:

- Nam Cung huynh chớ sợ. Tư Mã Trung Thiên đã đến !

Vung kích phóng thẳng vào Long Phi, và vó ngựa sắp giẫm lên mình Cổ Y Hồng, Nam Cung Bình trông thấy hoảng kinh la lớn, đồng thời lao nhanh tới, hai tay đưa ra bợ lấy hai chân ngựa.

Con tuấn mã hí vang, khiến ngọn kích của Tư Mã Trung Thiên lệch sang bên. Long Phi giận dữ quát lớn, trở lay chộp lấy mũi kích.

Tư Mã Trung Thiên sững sốt:

- Long ... Long đại hiệp ...

Lúc này ông mới nhận ra người động thủ với Nam Cung Thường Thứ lại là Long Phi.

Trong rừng tối bỗng vang lên một chuỗi cười dài sắc lạnh, bốn ngọn đèn thành linh tắt ngóm, tiếng nhạc cũng im lặng ngay sau đó.

Gió mưa thét gào, mặt đất tối đen như mực, cơ hồ đưa tay khó thấy năm ngón.

Ngay khi ấy, Nam Cung phu nhân hét lên kinh hãi, Long Phi quát vang, chộp lấy Tư Mã Trung Thiên kéo xuống ngựa, sẵn đà lăn một vòng dưới đất, bỗng Cổ Y Hồng lên lao nhanh vào trong bóng tối.

Nam Cung Bình hai tay bợ lấy vó ngựa không dám động dậy.

Lỗ Thiên Tiên thoáng ngẩn người. Thiên Nga đạo nhân trường kiếm vung nhanh, liên tiếp công ra năm kiếm, nhún vai tung mình, một cước đá tung cửa sổ, lao vút ra ngoài.

Lỗ Thiên Tiên sợ bên ngoài có mai phục, vừa cất bước toan đuổi theo, song lập tức chững lại.

Trong bóng tối lan tràn sát khí, mọi người lòng đều khiếp hãi, không ai dám vọng động một bước, trong số Tư Mã Trung Thiên là lão luyện giang hồ nhất, chỉ nghe tuấn mã không ngớt hí vang, bỗng lộn người phóng lên lưng ngựa, nắm lấy dây cương giật mạnh. Nam Cung Bình lẹ làng lăn ra xa, tuấn mã lao thẳng vào trong đại sảnh.

Tư Mã Trung Thiên thò tay vào lòng lấy hỏa tập ra bật liền hai cái, ngờ đâu hỏa tập bị thấm ướt, không bật cháy được nữa. "Ầm" một tiếng, cả người lẫn ngựa đâm sầm vào đồng rương chất chồng, vài chiếc rương bên trên liền rơi xuống đất bật tung nắp, châu báu rơi ra vung vãi, sáng lóng lánh trong bóng tối.

Nhờ vào ánh sáng của những châu báu ấy vợ chồng Nam Cung Thường Thứ, Nam Cung Bình và Lỗ Thiên Tiên liền tập trung lại nhau.

Tư Mã Trung Thiên tay vẫn nắm chặt dây cương, lộn người đứng lên, vỗ nhẹ lên bờm ngựa và thấp giọng nói:

- Ngựa ơi ngựa, mi không sao chứ ?

Phải biết con ngựa này là một tuấn mã trong số vạn con mới chọn được một, đã theo ông xông pha trên chốn giang hồ nhiều năm qua. Tư Mã Trung Thiên yêu quý nó như thể tính mạng, lúc này không màng đến sự đau đớn của bản thân, lại đi lo cho sự an nguy của con ngựa.

Con tuấn mã ngựa cổ hí vang. Nam Cung Bình thấp giọng gọi:

- Đại ca ... đại ca ...

Nam Cung Thường Thứ vội bụm miệng chàng lại, chợt thấy hàn quang lóe lên một thanh trường kiếm bay vút tới, Nam Cung Thường Thứ đẩy tay, hai người cùng lùi sang một bước, vù một tiếng, thanh trường kiếm bay qua khoảng giữa hai người cắm thẳng vào móng ngựa.

Con tuấn mã vừa đứng lên, lập tức rú lên đau đớn, lao vút ra ngoài cửa. Tư Mã Trung Thiên hoảng kinh, nắm chặt dây cương, ngờ đầu dây cương lại bị đứt đôi.

Con tuấn mã phóng vút ra, một cao thủ Điểm Thương rú lên thảm thiết, lập lúc bị vó ngựa đâm chết tại chỗ. Vừa rồi y thọ trọng thương, liều mạng ném trường kiếm ra, nào ngờ không trúng người mà lại trúng ngựa, và rồi bị ngựa đâm chết.

Tư Mã Trung Thiên rống to, cất bước đuổi theo, Nam Cung Thường Thứ vội nắm tay ông giữ lại, trầm giọng nói:

- Tư Mã huynh, con ngựa đó đã không còn cứu chữa được rồi !

Chỉ thấy con tuấn mã hệt vó, lăn dài xuống bậc cấp, tiếng hí yếu dần, sau cùng im bặt.

Tư Mã Trung Thiên thờ thẫn nhìn ra ngoài, lẩm bẩm:

- Ngựa ơi, ngựa ơi ...

Nước mắt lăn dài trên má, Nam Cung Bình dáo dác nhìn quanh, thấp giọng nói:

- Đại ca, đại ca ...

Nam Cung Thường Thứ thở dài trầm giọng nói:

- Hai người hiện đã mất bản tánh, chẳng rõ đã bỏ chạy đi đâu, e rằng ...

Tuy ông bỏ dở câu nói, song ý đã rõ, muốn nói hai người ắt đã dữ nhiều lành ít.

Nam Cung Bình thờ ra một hồi, ánh mắt chớp động, bỗng nắm lấy Điểm Thương Yển, với giọng căm hờn nói:

- Nói mau, phái Điểm Thương các người đã dùng thuốc gì mê hoặc đại ca ta ?

Phải biết ngoài sư phụ ra, chàng kính phục Long Phi nhất, tất nhiên lòng chàng lúc này hết sức bi phẫn.

Điểm Thương Yển miệng đầy máu tươi, nửa đoạn kiếm gãy vẫn còn cắm nơi dưới vai, lúc này hơi thở đã thoi thóp, khẽ hé mở mắt chậm rãi nói:

- Trong phái Điểm Thương không bao giờ có kẻ sử dụng thuốc mê !

Tiếng nói tuy yếu ớt, song giọng nói vẫn hết sức quả quyết.

Nam Cung Bình tức giận:

- Láo ! Nếu không phải phái Điểm Thương thì là ai chứ ?

Điểm Thương Yển nhắm mắt lặng thinh, Nam Cung Bình quá sức tức giận, vừa định vung chưởng, bỗng nghe Nam Cung Thường Thứ nói:

- Bình nhi, dừng tay !

- Tại hạ cũng biết đệ tử phái Điểm Thương không bao giờ sử dụng thuốc mê, và cũng hiểu hành động của các vị ngày hôm nay quả là vạn bất đắc dĩ.

Điểm Thương Yển nhắm mắt lặng thinh, song khóe mắt đã rướm lệ.

Nam Cung Thường Thứ nói tiếp:

- Phái Điểm Thương hôm nay mặc dù nguyên khí đã bị tổn thương nặng nề, song căn cơ hàng mấy trăm năm của phái Điểm Thương đâu thể bị hủy diệt trong một sớm một chiều.

Điểm Thương Yển môi động đậy, dường như mỉm cười.

Nam Cung Thường Thứ chậm rãi nói tiếp:

- Trong tương lai khi nào phái Điểm Thương trùng chấn cơ nghiệp trong giới giang hồ, nếu có người bảo đệ tử phái Điểm Thương chẳng qua là những kẻ chuyên sử dụng thuốc mê và dùng thiếu nữ khỏa thân để ...

Điểm Thương Yển bỗng mở bừng mắt quát:

- Im ngay !

Nam Cung Thường Thứ nghiêm giọng:

- Nếu đạo trưởng không muốn cho thanh danh của phái Điểm Thương bị hoen ố thì phải nói rõ sự thật về vấn đề ấy, bằng không ... Ôi ! Việc hôm nay đã rõ ràng rành, tại hạ dù muốn không tin cũng chẳng thể được.

Điểm Thương Yển ngớ người, ánh mắt chơm chớp, chậm rãi nói:

- Tam đệ của bản đạo đâu rồi ?

Lỗ Thiên Tiên liền đáp:

- Mặc dù phái Điểm Thương các người đối địch với bọn này, song bọn này chưa xem các người là kẻ thù, đã để cho Thiên Nga đại nhân đi khỏi rồi !

Điểm Thương Yển lại lặng thinh một hồi, bỗng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Hôm nay các vị muốn sống rời khỏi Nam Cung sơn trang e rằng còn khó hơn lên trời.

Nam Cung Thường Thứ kinh ngạc:

- Vậy nghĩa là sao ?

- Nếu các vị muốn tìm con đường sống chỉ còn cách giao hết số tài vật này, bằng không ...

Nam Cung Thường Thứ biến sắc:

- Quần Ma đảo đã có người đến rồi phải không ?

Điểm Thương Yển nhắm mắt lại, chậm chậm gật đầu, mọi người trong sảnh thấy đều tái mặt.

Nam Cung Bình kinh hãi nói:

- Vậy là đại ca tôi chẳng lẽ đã lọt vào trong tay người của Quần Ma đảo ?

Điểm Thương Yển gật đầu:

- Người của Quần Ma đảo nguyên đã đánh giá quá thấp Nam Cung sơn trang nên chưa phái cao thủ đến, chỉ sai một thị giả dẫn theo dã thú và số thiếu nữ kia đến đây bảo trợ giúp phái Điểm Thương công hạ trang này, nào ngờ vợ chồng Nam Cung trang chủ xưa nay chưa từng để lộ võ công lại là cao thủ thế này. Hiện giờ họ tạm ngưng cờ trống, hẳn là đang chuẩn bị đòn kế tiếp lợi hại hơn.

Nói đến đây hơi thở hào hển, dường như không chịu nổi nữa.

Tư Mã Trung Thiên đưa tay lau nước mắt, lớn tiếng nói:

- Binh đến thì tướng cản, nước đến thì đắp đê ngăn, Tư Mã Trung Thiên này cũng muốn xem thử người của Quần Ma đảo có nhân thủ gì cao siêu cho biết.

Nam Cung Thường Thứ ra chiều lo âu thở dài:

- Được đạo trưởng cho biết, tại hạ vô vàn cảm kích, nếu đạo trưởng không tị hiềm, tại hạ đây còn có ít thuốc trị thương ...

Điểm Thương Yển cười chua xót ngắt lời:

- Bần đạo đã bị tôn phu nhân một chưởng chấm dứt tâm mạch, dẫu lệnh công tử không bồi thêm một kiếm thì cũng đã không còn cứu chữa được nữa.

Nam Cung Thường Thứ thở dài:

- Vậy ... vậy ...

Điểm Thương Yển ngậm ngùi.

- Trang chủ yên tâm, bần đạo tuy đã sắp chết nhưng không hề ghi hận các vị, bằng không bần đạo đâu có nói ra những lời như vậy, mong rằng sau này nếu có cơ duyên, các vị hãy giúp sư đệ bần đạo trừng chính cơ nghiệp phái Điểm Thương.

Tiếng nói lão đạo sĩ dứt quãng, hơi thở càng thêm yếu ớt.

Nam Cung Bình chợt động tâm tiếp lời:

- Người của Quần Ma đảo một đòn không thành, dẫu có đòn kế tiếp cũng phải đi rử thêm viện thủ, lúc này ngoài sơn trang hẳn là trống không, chi bằng chúng ta hãy thừa cơ xông ra ngoài, còn hơn là ở đây bó tay chờ chết.

Lỗ Thiên Tiên liền phụ họa:

- Đúng thế, sau khi ra khỏi đây chúng ta hẳn tìm cách liên lạc với sứ giả của Chu Thần Điện.

Tư Mã Trung Thiên cũng tán đồng:

- Cách ấy hay lắm ! Nam Cung huynh, tiểu đệ còn có mười mấy thiết kỵ ở ngoài tiếp ứng, nhưng ...

Nam Cung Bình liền hiểu ý tiếp lời:

- Các vị tiêu đầu của Tư Mã tiên bối hiện đang nghỉ ngơi ở hậu sảnh, tiểu đệ lập tức đi mời họ ra ngay.

Tư Mã Trung Thiên buông tiếng hừ mũi, lườm mắt nhìn Nam Cung Bình, vì nghe theo những lời đùng đụt ác ý của Quách Ngọc Hà, đến giờ hãy còn ác cảm với chàng, có điều trong lúc này không muốn nói ra đó thôi.

Nam Cung Bình không hề lưu ý đến thần sắc của ông, vừa nói xong đã quay người chạy vào hậu sảnh.

Nam Cung Thường Thứ mặt trầm lặng, nghe ba người tính toán như đã sắp xếp sự việc hết sức như ý, ông chỉ buồn bã buông tiếng thở dài.

Lỗ Thiên Tiên nói:

- Đại ca, đại tẩu có còn gì cần thu xếp nữa không ?

Nam Cung phu nhân buồn bã thở dài:

- Tôi và đại ca kể từ nay đã là người vô gia cư rồi, còn gì để mà thu xếp nữa.

Đảo mắt nhìn quanh, bốn bề tăm tối thê lương, nghĩ đến sự phồn vinh náo nhiệt ngày nào, không khỏi càng thêm ưu sầu.

Lỗ Thiên Tiên thoáng ngẩn người, đoạn cúi đầu xuống, nhưng Nam Cung Thường Thứ ngửa mặt cười rộ nói:

- Phu nhân, những thứ thân ngoại vật ấy chết cũng đâu có mang theo được, phu nhân mọi khi rất là phóng khoáng, sao hôm nay lại trở nên phàm tục vậy, chẳng qua chỉ ...

Bỗng nghe Nam Cung Bình la lên thẳng thốt nơi hậu sảnh, rồi hoảng hốt chạy vào đại sảnh.

Nam Cung Thường Thứ biến sắc hỏi:

- Gì thế ?

Nam Cung Bình mặt đầy kinh hoàng:

- Chết hết cả rồi !

Mọi người thấy đều giật mình kinh hãi.

Nam Cung Bình nói tiếp:

- Mọi người thấy đều chết bởi chấm dứt tâm mạch, ngực hãy còn hơi ấm, chứng tỏ mới vừa chết không lâu, hài nhi đánh bật cửa sổ nhìn ra, nhưng chẳng thấy một bóng người nào cả.

Mọi người cùng nhìn nhau, lòng đều hết sức ngạc nhiên, những vị tiêu sư bị người đánh chết ngay sau đại sảnh, vậy mà bấy nhiêu cao thủ võ lâm tại đây không một ai nghe tiếng.

Điểm Thương Yển chậm chậm mở mắt ra, giọng run run nói:

- Muộn rồi, muộn rồi ... Quân Ma ... đảo ... đã... đến ...

Đột nhiên hai mắt lòi ra, trút hơi thở cuối cùng.

Gió vẫn lồng lộng, mưa vẫn tầm tã, một cơn gió thổi vào, xô mất hạt trân châu lăn vào một bãi máu tươi ...

- o O o -